

Layla Reyne

Door het vuur

De Fontein

1

Met nat, verwaaid haar en van zweet en oceaanmist doordrenkte wenkbrauwen vocht Jamie tegen zijn braakneigingen.

En verloor.

Hij rukte zich los uit Aidans armen, boog zich kokhalzend over de bakboordreling en kotste de weinige inhoud van zijn maag in de nachtzwarde diepte van de Caribische zee.

Godzijdank had hij in de afgelopen twaalf uur geen kans gekregen om meer voedsel tot zich te nemen.

Ze hadden geen tijd gehad om te eten of zelfs maar om de visa en vrijwaringen aan te vragen, die FBI-agenten nodig hadden om legaal naar Cuba te reizen. Gelukkig reisde Jamie met de erfgenamen van het Talley-scheepsimperium. Aidans broer Danny had wat telefoontjes gepleegd en tegen de tijd dat hun charter in Montego Bay landde, had er een privéauto klaargestaan en hen naar de omheinde jachthaven gebracht, waar een volgetankte 3100 Coronet op hen lag te wachten.

Hoewel Aidan en Danny een boot van een half miljoen dollar uit de hoge hoed konden toveren, wisten ze Jamie geen zeebenen te bezorgen. Toen hij alleen nog maar kon kokhalzen, rechtte hij zijn rug en ging hij op zijn hurken zitten om zijn longen vol te zuigen met zoute lucht.

Van Montego Bay naar Santiago de Cuba in het noorden was zo'n driehonderd kilometer. Hij had gedacht dat hij het aankon.

Aidan veegde het geklitte haar van zijn voorhoofd. 'Ik dacht dat je tijdens je studie de zomers doorbracht met diepzeevissen?'

'De eerste dagen voelde ik me altijd zo.'

Ze kwamen weer in ruig vaarwater, de boeg van de speedboot bonkte op en neer terwijl hij door de golven schoot, en Jamie dook weer naar de reling.

‘Rustig aan, broertje,’ riep Aidan boven het gebrul van de motoren uit.

Maar Danny liet de gashendel niet vieren. ‘Nog minder dan vijftig kilometer te gaan. We moeten voor de volgende controle binnen de maritieme grens zien te komen.’

‘Dit is geen Miami Vice, Daniel.’

De onvervalste Ierse tongval en de verwijzing naar een Michael Mann-film maakten Jamie aan het lachen, wat een welkome onderbreking vormde van de braakneigingen. Hij hapte naar adem, kwam overeind en veegde met de rug van zijn hand over zijn mond. ‘Laat hem maar. We hebben geen tijd te verliezen.’

Aidan sloeg zijn armen van achteren om hem heen en trok hem rug-tegen-borst naar een hoekje op het dek, waar ze tussen de aanvallen van zeeziekte bij elkaar kropen. Aidan veegde zijn weerbarstige haar weer opzij en kustte zijn slaap. ‘Je bent niets waard als we daar aankomen, te zwak om op je benen te staan.’

Jamie ging verzitten en krulde zich tegen Aidans borst, waarbij hij zich vastpakte aan de revers van zijn colbert. De gedachten aan wat hen in Cuba te wachten stond, probeerde hij te verdringen.

Onmogelijk.

Uit Aidans vingers die zijn armen bijna wanhopig omklemden, en de spanning die van Danny afdroop, met een starheid die Jamie nog nooit eerder had gezien in zijn gewoonlijk ontspannen houding, bleek dat ze allemaal maar aan één ding – één vrouw – konden denken.

Hoofdcommissaris Melissa Cruz.

Danny’s vriendin. Jamie en Aidans baas. En Aidans beste vriendin en de zus van zijn overleden echtgenoot.

Ze had Danny’s privévliegtuig gestolen en was naar Cuba gevlogen, waar haar oom een ranch verhuurde aan de terrorist die hun leven tot een hel maakte. Mel was er óf alleen op afgegaan, haar leven riskerend voor een wraakzuchtige arrestatie, óf ze was zelf een terrorist. Jamie had geen idee wat Aidan, Danny en hij zouden aantreffen. En hij wist niets van Roberto Gabriel Marcelo.

Hij legde zijn hoofd op Aidans schouder, met zijn mond vlak

bij zijn oor, zodat hij niet hoefde te schreeuwen. ‘Vertel eens wat over oom Robert.’

Aidan trok zijn knieën op en omarmde hem stevig. ‘Hij is de oudste broer van hun moeder. Grote man, en een keiharde klootzak.’

‘Heb je hem ontmoet?’

‘Hij kwam op de bruiloft van Gabe en mij, hoewel hij er voornamelijk was om Mel te zien.’

‘Konden hij en Gabe niet met elkaar overweg?’

Aidan klemde zijn kiezen op elkaar. Op de plek waar zijn kin op Jamies hoofd rustte, trilde een spiertje.

‘Gabe was hem niet hard genoeg.’

Jamie maakte zich los en keek in Aidans kille ogen. ‘Hoe kan dat nou?’

Aidans overleden man was een van de weinige mensen die Jamie had ontmoet die langer was dan hij. De voormalig verdediger die investeringsbankier was geworden, had met één klap zijn schedel kunnen breken. ‘Omdat hij homo was?’

Aidans blik dwaalde over de woeste zee. ‘Ten dele misschien, maar ik denk dat het meer te maken had met het feit dat Gabe niet in dienst was geweest. Voordat Robert bij de politie kwam, was hij militair.’

‘Dus Mel was zijn favoriet?’

Aidan richtte zijn blik weer op hem. ‘Robert heeft haar alles geleerd wat ze kan. Hoe je met een wapen omgaat, hoe je moet vechten, hoe je iemand ontwapent. Toen ze op de academie kwam, wist ze dat allemaal al. Ze was angstaanjagend.’

‘Als ze zo close waren...’

‘Dan is het mogelijk dat ze met hem samenwerkt. Daar moeten we rekening mee houden.’

Jamie legde een hand op Aidans wang en streek met zijn vingertoppen door zijn kastanjebruine haar. ‘Bepaal jij maar hoe we dit aanpakken, Irish. Ze is jouw familie.’

‘Niet als ze verantwoordelijk is voor het laten omleggen van de mensen om wie ik geef, inclusief jou en Danny.’

‘Ik word niet vermoord.’

Aidan snuffelde aan zijn hand. ‘Dat zeg je steeds, schatje, maar ik weet niet of ik je geloof.’

Schatje.

Aidan had die koosnaam niet eerder gebruikt, en Jamie werd verrast door de vloedgolf van tegenstrijdige gevoelens die hem overspoelde. Warmte en genegenheid, ondermijnd door een knagend schuldgevoel. Hij sloot zijn ogen en verstopte zich, veilig weggekropen tegen Aidans borst.

Zo bleven ze in elkaar verstrengeld zitten tot de boot vaart minderde. ‘Hé, tortelduifjes,’ riep Danny vanachter het stuurwiel. ‘Hoe gaan we dit aanpakken?’

Aidan aarzelde. Of hij dit deed om zijn broer ervan te weerhouden nog meer betrokken te raken dan hij al was, of omdat Aidan dacht dat hij Danny beschermde, wist Jamie niet. Hij wist alleen dat het verspilde moeite was.

Linksom of rechtsom, Danny zat achter de vrouw aan van wie hij hield. Hij liet zich niet vertellen dat hij moest achterblijven. Danny had samen met Mel en Aidan voor een bom gestaan. Ook nu zou hij niet wijken.

‘Het gaat om Mel,’ zei Jamie op gedempte toon, zodat alleen Aidan hem kon horen. ‘Je broer, de onnozele handlanger, is hierin betrokken, of je dat nu wilt of niet. Gezien deze’ – hij gebaarde naar hun luxe piratenboot – ‘en de andere vaardigheden die hij de afgelopen maanden heeft laten zien, blijkt hij toch niet zo onnozel te zijn.’

‘Als je een slot kunt forceren, wil dat niet meteen zeggen dat je de kwaliteiten hebt om oom Roberts ranch te bestormen.’

‘Nee, maar liefde geeft je die wel.’ Aidan perste zijn lippen op elkaar tot een dunne, afwijzende streep. ‘Ik neem aan dat hij een wapen kan hanteren?’

Aidan knikte.

‘Mooi.’ Jamie legde een hand op Aidans schouder en kwam wankelend overeind.

‘Kom op dan.’

Aidan stond op, zette zijn schouder onder de zijne en ze doorkruisten het dek naar Danny.

‘Pen en papier?’ vroeg Jamie.

‘Beneden in de hut,’ antwoordde Danny.

Aidan zette hem tegen de stoel van de navigator en liep de trap af. De deur van de hut zwaaide achter hem dicht.

‘Wanneer ga je het hem vertellen?’

Jamie draaide met een ruk zijn hoofd om en keek Danny in zijn donkere ogen.

‘En hou je niet van de domme,’ voegde Danny eraan toe. ‘Je Linda Blair-imitatie heeft je net verraden.’

‘Je bent op de hoogte van...’ Hij liet de vraag hangen, voor het onwaarschijnlijke geval dat het geluk een keer aan zijn zijde was. Als Danny het nog niet wist van Gabe, wilde Jamie het hem niet vertellen voordat hij het aan Aidan had verteld.

‘Ja, dat zijn echtgenoot voor Renaud werkte.’

Jamies maag dreigde weer op te spelen. Nog voor de zon opkwam, zou Aidan achter de waarheid komen – dat Gabe geld had witgewassen voor Pierre Renaud via de holdingbedrijven die de terrorist gebruikte om zijn pionnen te chanteren. De waarheid die Jamie al maanden kende en die hij voor Aidan verborgen had gehouden.

‘Ik heb jou en Mel aan de telefoon horen praten,’ zei Danny. ‘Eergisteravond.’

‘Waarom heb je hem dat niet verteld?’

‘Omdat je van hem houdt, en hij van jou. Na de dood van Gabe maakten we ons zorgen of hij ooit weer gelukkig zou worden. Jij hebt hem dat geluk gegeven, en daarom houden we van je.’

‘Danny,’ zei Jamie met een brok in zijn keel. Hij was op de een of andere manier door Aidans geweldige familie geaccepteerd, terwijl hij een verwoestende waarheid voor hen en voor Aidan verborgen had gehouden. Een waarheid die al hun levens in gevaar bracht.

‘Daarom was ik bereid je de tijd te geven om het hem te vertellen. Maar die kans wordt met de minuut kleiner.’ Als om

Danny's argument kracht bij te zetten, verscheen de gloed van Santiago de Cuba aan de donkere horizon.

Jamie rustte met zijn onderarmen op de verhoogde stoel en liet zijn hoofd hangen. 'Ik wilde het verhaal compleet hebben voordat ik het hem vertelde. Dat had ik, maar toen liep onze zaak fout en nu blijkt dat ik toch niet het hele verhaal had.'

Danny's lach was zo koud en zwaar als de oceaanbries om hen heen. 'Je zult het verhaal nooit compleet krijgen, en met elke dag die je tegen hem liegt, zul je hem uiteindelijk alleen maar meer pijn doen.'

Jamie voelde dat hij het niet alleen over Aidan had. Zijn bedrog, en nog meer dat van Mel, had ook Danny gekwetst.

Hij pakte de ander bij de schouder. 'Het spijt me.'

'Dat wil ik ook van haar horen.' Danny's donkere ogen glansden. 'Maar allereerst moet ik haar zien terug te krijgen.'

'Alles oké?' vroeg Aidan van onderaan de trap.

'Ja,' zei Danny, terwijl Jamie zich terugtrok.

Aidan kwam de trap op en keek van de een naar de ander. Jamie stak zijn hand uit voor de pen en het papier en Aidan legde ze in zijn hand. Hij keek hem onderzoekend aan en vroeg stilzwijgend om bevestiging.

Jamie knikte en streek met zijn duim over de rug van zijn hand om hem het beetje troost te bieden dat hij kon geven. Voor nu was het genoeg. Aidans schouders ontspanden terwijl hij naast hem ging staan.

Danny nam meer gas terug en Jamie spreidde het papier over het dashboard, zette de computer op het startscherm en tekende bij het licht ervan een ruwe schets van het gebied. 'Met de haven hier' – hij markeerde de haven aan de westkant van het lange kanaal in de historische stad – 'is Santiago een logische uitvalsbasis. Maar Roberts ranch ligt een heel eind landinwaarts.' Hij markeerde een punt verder naar het westen. 'Het ligt voorbij de stad, in de heuvels.'

Aidan tikte op de kaart. 'Gaan we ervan uit dat hij de ranch als doorvoerplaats gebruikt?'

Jamie schudde zijn hoofd. 'Daar heeft hij aanleghavens voor. Dat heeft Interpol bevestigd. Tien tegen één dat Roberts ranch in het binnenland een schuilplaats is.' Jamie vroeg zich af of Robert Renaud onderdak bood als bondgenoot, of dat Renaud ook hem chanteerde. Het antwoord op die vraag kon het verschil betekenen tussen een verkenningmissie, een reddingsactie, of een vuurgevecht.

Aidan deed een stap achteruit en haalde eerst het ene en toen het andere pistool uit zijn holster. Hij controleerde elk magazijn. Zijn herfstblik was niet langer vragend. 'Niet lang meer.'

Een vuurgevecht dus.

Als je maar met genoeg Amerikaanse dollars strooide, kon je zelfs midden in de nacht in het geniep een boot aanmeren en een auto met vierwiel aandrijving bemachtigen. Dat ze alle drie vloeiend Spaans spraken hielp ook. Jamies spreekvaardigheid verbaasde Aidan. Net als zijn partners vermogen om even makkelijk over nauwelijks bestaande onverharde wegen te rijden als over asfaltwegen. Waarschijnlijk had Jamie de boot ook kunnen besturen, als hij het niet zo druk had gehad met het verwijderen van zijn maaginhoud. Zodra hij vaste grond onder zijn voeten had gehad, was hij opgeknapt, en nu, achter het stuur van een Wrangler, leek hij weer zo goed als de oude. Hij denderde over hobbelige onverharde wegen, snelde de bochten door, slingerde losliggende kiezelstenen in niet afgeschermd ravijnen en ontweek nachtdieren die het waagden hun pad te kruisen.

'Hoe ver nog?' vroeg Danny vanaf de achterbank.

Aidan draaide zich opzij, met de ene hand aan de hoofdsteun en de andere aan de veiligheidskooi boven zijn hoofd. 'Jij hebt de leasekaart bekeken,' zei hij tegen Jamie. 'Hoe ver?'

'Ongeveer zestien kilometer.'

Danny leunde tussen hun stoelen naar voren. 'Ongeveer?'

'Aangenomen dat de havenwerker in de jachthaven ons de juiste routebeschrijving heeft gegeven.'

‘We hebben hem genoeg betaald. Dan kan het maar beter de juiste zijn.’

‘Onze richting komt overeen met de kaart. En het landschap’ – Jamie gebaarde naar de voorruit, maar greep meteen het stuur weer vast toen ze een kuil in de weg raakten – ‘klopt voor dit gebied. Nogmaals, als die gast in de jachthaven ons de waarheid heeft verteld, dan zouden we op zo’n vijfhonderd meter voor het hoofdgebouw op een hek moeten stuiten.’

Zuchtend liet Danny zich achteroverzakken, en Aidan keek tussen de stoelen door naar hem. ‘Laten we het nog een keer doornemen.’

‘Jullie tweeën gaan als eerste naar binnen, ik blijf achter, ik weet het.’

‘Daniël!’ snauwde Aidan. ‘Je bent een burger. Ik weet dat je dat soms vergeet, maar onthoud dat nou eens een keer.’

Jamie legde een hand op zijn schouder, en Aidan herinnerde zich zijn woorden in de boot. Danny was verliefd – écht verliefd, voor het eerst – en hij was boos op Mel, bezorgd om haar veiligheid en wanhopig om haar terug te krijgen. Hoewel Aidan nu niet boos was, begreep hij, met een geliefde als FBI-partner, die bezorgdheid maar al te goed.

‘Het spijt me, broertje,’ zei hij, iets kalmer nu. ‘Ik weet dat het moeilijk is, maar we moeten eerst een overzicht van het grondgebied krijgen.’

‘Oké, Rambo.’ Hij deed Aidan na, zoals zijn broer eerder op de boot zijn wapens had gecheckt.

Danny’s grap deed de spanning in de open jeep wegebben.

Grinnikend stak Aidan zijn hand tussen de voorstoelen en kneep in Danny’s stuiterende knie. ‘Ik ben van plan Mel vanavond terug te halen, al dan niet met geweld, maar ik ben niet van plan nog iemand te verliezen. We pakken dit langzaam, voorzichtig –’
‘Irish,’ zei Jamie.

Aidan ratelde door. ‘– en verstandig aan, en niemand...’ Zijn woorden stierven weg, maar Danny’s aandacht was hij toch al kwijt. Zijn broer starde strak over zijn schouder.

Jamie gaf hem een klap op zijn dij. ‘Aidan, kijk!’

Aidan draaide zich om in zijn stoel en zag een oranje-gele gloed oplichten aan de donkere horizon. De angst sloeg hem om het hart en kneep zijn keel dicht.

‘Wat is dat voor lucht?’ vroeg Danny. Zijn stem klonk al net zo angstig als Aidan zich voelde.

Aidan hapte naar adem en constateerde dat wat hij niet wilde geloven. ‘Rook.’ Hij greep zich weer vast aan de veiligheidskooi, nu net zo wanhopig als Danny. ‘Sneller. Schiet op!’

Jamie zette de Wrangler in een versnelling waarvan Aidan niet had gedacht dat hij die had, liet de motor brullen en verpulverde doornbosjes onder de banden. De gloed van vlammen werd helderder, de stank van rook bijtender. Een golf van hitte sloeg om de voorruit heen en omhulde hen. Voorbij een bocht in de weg zagen ze op de heuveltop voor hen gebouwen in brand staan.

Vlammentongen likten aan de hemel en rook bolde grijs op tegen de donkere nacht. Aidan schoot omhoog en keek vanuit het open dak van het voertuig toe. ‘Jezus!’

Jamie trapte het gaspedaal vol in terwijl Danny Aidan bij zijn broekriem omlaagtrok. ‘Nieuw plan, Ai. Weg met de verkenningssmissie.’

‘Mee eens,’ zei Jamie.

Aidan knikte. De tijd van verkenning en verrassingsaanvallen was voorbij. Het was tijd voor een onvervalste Rambo-actie.

De onverharde weg die ze volgden liep evenwijdig aan een hek van prikkeldraad, en op een voetbalveldlengte voor hen hing een metalen hek losjes aan elkaar. Jamie reed er plankgas op af.

‘Je gaat er doorheen, hè?’ zei Aidan.

Blauwe ogen schoten naar de zijne, vastbesloten en angstig tegelijk, en weer terug naar hun doel. Als een stormram stoof hij naar voren.

‘Hoofd omlaag!’ riep Aidan naar Danny, een tel voordat Jamie zijn eigen hoofd naar zijn knieën duwde.

Met stijf dichtgeknepen ogen zat Aidan niet langer in een jeep in een donkere nacht, klaar om Roberts Cubaanse ranch bin-

nen te vallen, maar in een Landrover die in het vroege Texaanse ochtendlicht door de straten van Galveston racete. Jamie en hij stonden op het punt geplet te worden tussen twee donkere SUV's, of dwars door de oranje gestreepte vaten voor hen te schieten. Hij zou sterven zonder Jamies kus te hebben geproefd, zonder erachter te komen of hij weer verliefd kon worden, zonder te weten of hij dat al was.

Hij ademde oppervlakkig in en de tijd spoelde verder terug. Naar koplampen die door de ruit van zijn Tesla schenen, naar zijn spookachtig bleke partner die zich naast hem schrap zette voor de botsing, naar zijn geliefde echtgenoot op de achterbank, zijn donkere ogen opengesperd, net zo angstig als de blauwe ogen waarvan hij zojuist een glimp had opgevangen. Geconfronteerd met het naderende onheil was Aidan te bang geweest om een 'ik hou van je' uit te brengen.

Toen. En nu.

Spijt katapulteerde hem terug naar het heden. Zijn terugkeer werd ingeluid door de klap van metaal op metaal en de tijd stond even stil. Toen haalde Jamie zijn hand van zijn hoofd en gaf opnieuw vol gas. Het hek had het begeven onder Jamies snelheid en ze reden nu over de oprijlaan recht op het inferno af. Aidan draaide zich om om te kijken of Danny oké was en werd bijna uit de auto geslingerd toen Jamie plotseling naar rechts zwenkte. Een andere auto, waarvan de lichten aanflitsten, passeerde hen rakelings, in de richting van de weg.

'Dat zou Renaud kunnen zijn,' zei Jamie.

'Rij door!' riepen Aidan en Danny in koor, en Jamie hield zijn voet op het gaspedaal.

Twee hekken verderop blies een explosie, die de jeep deed schudden, het dak van een van de gebouwen voor hen. Puin – stenen, versplinterd hout, metalen ombouwen – regende op hen neer.

'Hoofd omlaag,' riep Aidan naar Danny, terwijl Jamie alles op alles zette om het huis te bereiken. Aidan wees op het brandende gebouw, een schuurachtige constructie waar vlammen en

vonken uit omhoogschoten. ‘Munitie,’ zei hij. ‘Het vuur moet daar begonnen zijn.’

‘Zo te horen wel,’ zei Jamie. Terwijl hij de Wrangler met piepende banden tot stilstand bracht voor het hoofdgebouw in Spaanse stijl, werd de brandende schuur door een volgende explosie opgeblazen. ‘Ik durf te wedden dat er meer ligt.’

Met zijn handen boven zijn ogen als bescherming tegen de gloed, volgde Aidan het vlammen spoor van de schuur naar de nok van het huis. Rook en vuur kwamen samen in de dakranden en kropen naar beneden. ‘Brandend puin van de schuur moet het dak hebben geraakt.’

Schoten doorboorden de laaiende vlammenzee.

Ta-ta-ta-ta-ta.

Beantwoord met ta-ta-ta-ta-ta.

Danny sprong over de open zijkant de jeep uit.

Wanhopig greep Aidan naar de slip van zijn jasje. ‘Danny, blijf hier!’

Zijn broer negeerde hem en sprintte naar de openstaande voordeur.

‘Omgeving veiligstellen,’ beval Aidan Jamie toen ze zich de auto uit haastten.

‘Je denkt toch niet dat ik je alleen naar binnen laat gaan?’

Shit.

Aidan had geen tijd om hem tegen te spreken, en als de rollen omgedraaid waren, zou hij ook zo hebben gereageerd. Hij slechte de afstand tussen hen en drukte een hartstochtelijke kus op Jammies lippen. ‘Ik hou van je,’ zei hij, en daarmee was alles gezegd.

‘Ik hou ook van jou.’

Ze renden op de deur af. Eenmaal twee stappen binnen opende Aidan zijn mond om naar Danny te roepen, maar hij stikte zowat doordat hij rook binnenkreeg. Met prikkende ogen keek hij schuin naar Jamie. Zijn partner had zijn overhemdkraag over zijn neus getrokken en boven dat geïmproviseerde masker waren zijn blauwe ogen groot van meer dan waakzaamheid. Ze werden nog groter toen een enorme houten balk uit het gewelfde pla-

fond naar beneden kwam en naast hen op de grond terecht kwam.

Jamie kroop zijdelings tegen hem aan. De angst die Aidan in de auto in zijn ogen had gezien was vertienvoudigd. De normaal gesproken dappere Jamie stond doodsangsten uit. De vlammen reflecteerden in zijn ogen en terwijl zijn partners verleden en zijn reactie op hun plek vielen, drong het tot Aidan door. Jamies vader was omgekomen in een fabrieksbrand toen hij nog een kind was. Hier, in dit brandende gebouw, begreep hij wat zijn vader had moeten doormaken.

Aidan legde een hand op zijn wang. ‘Blijf bij me, Whiskey.’

Het geluid van schoten vulde de lucht weer en Jamie knipperde de waas weg. ‘We moeten door.’ Dit bevel leek net zo goed voor hemzelf bedoeld als voor Aidan. Jamie wrikte zijn arm los, draaide zich om en stormde naar binnen, Aidans broer en beste vriend achterna.

God, wat hield hij van deze man.

Hij sprintte achter Jamie aan en bleef buiten de salon staan.

‘*Lo dejó ir!*’ riep Mel van om de hoek. Laat hem gaan!

Er was maar één persoon naar wie ze kon verwijzen. Aidan wilde naar binnen stormen, maar Jamie sloeg zijn armen om zijn borst en trok hem terug. Die ene seconde was echter genoeg geweest om een glimp op te vangen van Robert die Mel onder schot hield met een glanzende Desert Eagle, terwijl hij met zijn andere arm Danny in een wurggreep had.

Aidan probeerde zich los te rukken uit Jamies armen. ‘We moeten naar ze toe.’

‘Als jij nu naar binnen stormt, gaan ze er allebei aan,’ fluisterde Jamie in zijn oor, waarna hij hun beider overhemden weer over hun monden trok.

Mel bleef roepen in met woede doorspekt Spaans. ‘Heb je deze familie niet al genoeg uit elkaar gerukt?’

‘Deze familie?’ Roberts lach klonk dreigend, en Aidan rilde in Jamies armen. ‘Eerst Gabriel en nu jij. Allebei zo happig om bij deze familie te horen.’ Hij spuugde de laatste woorden bijna uit. Er was geen twijfel over mogelijk op wiens familie Robert doelde.

Danny's gesmoorde 'alsjeblieft' bevestigde dat alleen maar. 'Is onze familie niet goed genoeg?'

'Heb je daarom je bloedeigen neef in de val gelokt?' vroeg Mel.

'Gabriel heeft zijn kostje gekocht toen hij de almachtige dollar belangrijker vond dan zijn land te dienen.'

'Dus heb je Renaud op hem afgestuurd als, wat, straf? Een enorme "val dood"?'

Wacht eens even, wat?

Robert stuurde Renaud op Gabe af? Er was een connectie tussen Renaud en Gabe?

En Mel wist hiervan?

Aidan rukte zich los, draaide zich om en verwachtte een soortgelijke verraste uitdrukking op Jamies gezicht te zien. Maar zijn partners blik was gelaten.

Hij wist het.

Wat gebeurde hier verdomme?

Aidans maag keerde om, zijn hart verkrampste en zijn gedachten vlogen van het ene vreselijke scenario naar het andere, en elk scenario eindigde met maar één mogelijke conclusie... Verraad.

Door Gabe.

Door Mel.

Door Jamie.

Hij wankelde achteruit tot Jamie hem bij zijn pols pakte en hem naar zich toe trok.

Robert ging weer tekeer, en Aidan, in al zijn verwarring, luisterde wanhopig om een verklaring te krijgen. Maar de verklaring die hij kreeg maakte hem woedend.

'Renaud had iemand nodig om zijn fonds te beheren,' zei Robert.

'Wit te wassen,' beet Mel hem toe.

'Renaud verschilde in niets van die andere Silicon Valley-dieven voor wie Gabriel werkte.'

'Hij is verdomme een terrorist, en jij hebt hem een veilige haven geboden.'

'Hij is geen terrorist. Hij strijdt tegen hebzucht, tegen de

machtswelllust van de gevestigde orde.'

'Je bent een idioot als je denkt dat dat alles is wat Renaud doet.'

'Hij was een kameraad. Meer hoefde ik niet te weten.'

Aidan keek naar Jamie. Die stond verslagen met zijn hoofd tegen de muur geleund, met hangende armen en gesloten ogen. Wat hij zojuist had gehoord, gecombineerd met Jamies houding, gaf Aidan alle bevestiging die hij nodig had. Hij wilde ervandoor gaan. Hij wilde de rest van de waarheid uit Jamie rammen, uit deze man die hem hoorde te beschermen, aan wie hij zijn verdomde hart had verpand. Een hart dat ter plekke in stukken werd gescheurd door het zwijgen van zijn geliefde, zijn partner. Maar toen de rook dichter werd en de vlammenzee oprukte, toen het zweet van de hitte over zijn rug en gezicht liep, had Aidan grotere problemen. Ze hadden geen tijd meer.

Schijt eraan.

Jamies 'Irish!' negeerde hij, en hij stormde de hoek om. Hij posteerde zich naast Mel en richtte zijn wapen op Robert. 'Laat hem gaan en vertel ons waar Renaud is.'

'Kijk eens aan, de flikker wil meedoen met het feestje.'

Aidan liet de belediging van zich afglijden. 'Je hebt Gabe dus aan de goede zaak opgeofferd?'

'Hij leek me niet de moeite waard om te sparen. Net als deze hier.' Hij versterkte zijn greep om Danny's nek, waardoor deze bijna stikte. 'Nog zo'n *gringo*-kapitalist.' Robert richtte het pistool op Danny, wiens angstige blik van Aidan naar Mel schoot.

Aidans wijsvinger krulde om de trekker, maar hij stopte op het laatste moment, toen Jamie aan de andere kant van Mel verscheen.

'O, nog een *gringo*,' zei Robert. 'Zeker ook een flikker?'

Jamies antwoord werd onderbroken door een luid gekraak, gevolgd door een kreun, toen de muur waarachter ze hadden gestaan naar beneden kwam. Jamie schrok, Robert was afgeleid en Aidan en Mel stapten naar voren.

'Waar is Renaud?' vroeg Aidan, terwijl Mel herhaalde: 'Laat hem gaan!'

Roberts gewapende arm maaide wild in het rond en verslapte plotseling.

Een seconde later echode de plof van een gedempt schot, en terwijl Danny Mel in de armen viel, sloeg achter hem Robert tegen de grond. In de loft op de tweede verdieping, die uitkeek op de salon waarin zij stonden, verdween een schim uit het niets.

Renaud.

‘Heb jij Danny?’ riep hij naar Mel.

Ze knikte, en Aidan stormde naar de trap met Jamie vloekend in zijn kielzog. Met hun armen boven hun hoofd sloegen ze vallend puin weg en sprongen over verkoelde en ontbrekende treden. Op de schuine overloop, bovenaan de trap, bleef Aidan staan. ‘Welke kant ging hij op?’

Rechts van hen klonk het geluid van verbrijzelend glas; het antwoord op zijn vraag. Ze stormden de hal door en de laatste kamer op de verdieping in. Een walm van rook ging vooraf aan een koude windvlaag. Toen de walm optrok, zag Aidan recht voor hem de schutter half uit een open raam hangen. Jamie lanceerde zichzelf door de kamer, maakte met zijn gestrekte armen voor zich een buiklanding en greep de vluchtende moordenaar bij de enkel.

Renaud. Eindelijk.

Jamie trok de man terug de kamer in en worstelde hem tegen de grond. Aidan knielde naast hem. Met een knie in de rug van de tegenstribbelende gevangene, sloeg hij de boeien om zijn bezwete polsen. Ruw draaide hij hem om.

Een steek van teleurstelling.

Het was Renaud niet.

‘Waar is je baas?’ riep Jamie tussen het hoesten door.

De moordenaar vertrok geen spier en zweeg.

Aidan boog zich over hem heen. Het zweet druppelde van zijn voorhoofd en hij schreeuwde recht in het gezicht van de man: ‘Waar is Renaud?’

Ze werden door de rook omsingeld. De vloer onder Aidans knieën werd heet. De tijd drong. Aidan haalde zijn pistool uit

de holster en richtte het op hun gevangene. ‘Geef antwoord!’

De man zette grote ogen op. De vlammen weerspiegelden in zijn pupillen. ‘Toen de brand begon, is hij met het personeel vertrokken.’

‘Shit,’ vloekte Jamie. ‘Hij zat in de jeep die ons passeerde.’

‘Waar is hij naartoe?’ vroeg Aidan aan de moordenaar.

Hij zweeg weer.

Plafondtegels regenden op hen neer en de vloer onder hen schudde en kraakte vervaarlijk.

Geen tijd meer.

Aidan drukte het pistool tegen het voorhoofd van de moordenaar.

‘Aidan!’ schreeuwde Jamie.

Aidan ontgrendelde de veiligheidspal en brulde: ‘Waar is hij naartoe?’

Een kwaadaardige grijns verscheen om de lippen van de man. ‘Naar huis.’

Onder hen begaf de vloer het.

Hij brak in tweeën en stortte omlaag...

Omlaag...

Omlaag...

Aidan verloor zijn grip op de moordenaar en stak een arm uit naar Jamie. ‘Whiskey!’ Jamie greep zijn hand, maar hun bezwete handen gleden over elkaar. Los van elkaar. ‘Jamie!’

Aidan viel mee met de vloer, klauwend naar houvast. Zijn desoriëntatie was groter dan bij de auto-ongelukken die hij had meegemaakt. Met een oorverdovende klap eindigde de val, terwijl plafondtegels zijn ruggengraat en zijn handen boven zijn hoofd bekogelden. Wankelend kwam hij overeind. Zijn keel zat dicht, hij was duizelig en had pijn, maar één gedachte, één instinct drong door de waas.

‘Jamie!’ Hij graaide in het puin, terwijl het maar om hem heen bleef vallen. ‘Schatje, waar ben je?’

‘Ai!’ Danny strompelde op hem af met Mel vlak achter hem, pistool in de aanslag, speurend naar nog meer vijanden.

Koortsachtig bleef Aidan zoeken naar zijn geliefde. ‘Whiskey, waar ben je?’

Een hoest, gegorgel, een zwakke stem die ‘Irish’ riep.

Aidans benen begaven het en op handen en voeten klauterde hij naar de plek waar Jamie onder een plafondbalk lag. De schutter lag verpletterd onder het andere eind ervan. Mel legde twee vingers in zijn nek om zijn hartslag te voelen, maar schudde vervolgens haar hoofd. Dood. Aidan kroop naar Jamie en veegde as en stucwerk van zijn gezicht.

Jamies ogen knipperden open, vervuld van angst en tranen. Hij probeerde zich onder de balk vandaan te duwen terwijl Aidan hem aan zijn armen trok, maar hij verschoof geen centimeter. ‘Ik zit vast.’

‘Danny,’ riep Aidan, terwijl hij ging staan. ‘Pak dat eind vast.’

Zelfs met vereende krachten kregen ze de balk niet van zijn plaats.

Jamie wreef over zijn kuit en kneep erin. ‘Je moet gaan, schatje.’ Een hoestbui kostte hem zo veel kracht dat zijn ogen weer dichtvielen. ‘Je moet hier weg.’

‘Nog een keer,’ beval Aidan Danny, en ze duwden weer tegen de balk. Met hun schouders, hun heupen, met alle kracht die ze in zich hadden.

De balk bewoog.

En viel toen terug op zijn plek, wat Jamie een ingehouden kreet ontlokte.

Aidan liet zich op zijn knieën vallen, tilde Jamies hoofd op zijn schoot en boog zich over hem heen met zijn lippen tegen zijn vochtige voorhoofd. ‘Het spijt me. Het spijt me zo.’

Troebele ogen staarden hem aan. ‘Ik hou van je. Ga, alsjeblieft. Ga hier niet dood met mij.’

‘Ik hou ook van jou.’ Aidan streek met zijn lippen over Jamies mond, die naar as en onmacht smaakten. Met Jamies gezicht in zijn handen verzette hij zich tegen de wanhoop. ‘Je gaat hier niet dood. Niet op deze manier.’ Gevangen in rook en vuur, net als zijn vader. Geen haar op zijn hoofd die eraan dacht om zijn

geliefde hetzelfde lot te laten ondergaan. ‘Je hebt me beloofd dat je niet dood zou gaan. En ik ook niet. Partners voor altijd.’

Jamie hief krachteloos zijn hoofd terwijl hij zijn hand uitstak om Aidans tranen weg te vegen. ‘Het spijt me. Ik had het je moeten vertellen. Over Gabe. Over Tom.’

Ook Tom?

Hij werd overspoeld door pijn. Een mes in zijn rug. Een gat in zijn hart. Een gat dat nog groter zou worden en het restantje leven uit zijn ziel zou zuigen als hij Jamie, ongeacht zijn verraad, hier niet levend vandaan zou halen.

Jamies arm viel slap op de vloer. ‘Hou van je, schatje. Ga, als-jeblijft.’ Zijn hoest was waterig en uit zijn mondhoek druppelde bloed. Door het slaaptekort van vorige week en de energie die hij op de boot had verloren, was hij te zwak op het moment dat hij zijn kracht het hardst nodig had.

Aidan gaf Jamie een paar tikjes op zijn wang in een poging hem bij bewustzijn te houden.

In leven.

Bij hem.

‘Jamie, hou vol!’

Mel verscheen aan zijn zij met een krik. ‘Uit de jeep.’ Ze wrikte hem onder de balk terwijl Aidan opstond, nadat hij Jamie een laatste kus had gegeven. ‘Maak je klaar om te duwen,’ zei ze, en Danny en hij duwden hun schouders weer tegen de balk. Ze zwenfelde de krik aan, de balk gaf mee en het kostte Aidan en Danny al hun kracht om te voorkomen dat hij weer op zijn plek viel.

‘Jamie!’ riep Mel.

Geen antwoord.

‘Agent Walker,’ probeerde ze, maar nu op de toon van een hoofdcommissaris. ‘Agent Walker, wakker worden!’ Een bevel, op een toon die ze gewend waren te gehoorzamen. Een toon die waarschijnlijk de doden tot leven kon wekken.

Jamies oogleden knipperden weer open. Zijn troebele blik probeerde zich op haar te concentreren.

‘Als ik tot drie tel,’ zei ze, ‘schuif je achteruit. Begrijp je dat?’

Hij liet ter bevestiging zijn kin zakken.

‘Jullie beiden,’ zei ze tegen Danny en Aidan, ‘houden op één en twee de balk omhoog en op drie duw je hem weg. Begrepen?’

Ze knikten.

Krik. ‘Eén.’

Aidan en Danny hielden de balk vast terwijl Jamie worstelde om zijn armen naar achteren te bewegen. Om zich omhoog te duwen en onder de balk vandaan te schuiven. ‘Je kunt het, Jamie,’ moedigde Danny hem aan.

Krik. ‘Twee.’

Aidan en Jamie keken elkaar strak aan.

Krik. ‘Drie.’

Aidan duwde uit alle macht. Naast hem kreunde Danny van dezelfde krachtsinspanning en eindelijk rolde de balk van Jamie af. Voorovergebogen trok Aidan hem in zijn armen.

‘Ik voel mijn benen niet,’ zei Jamie happend naar adem.

‘Danny,’ zei Aidan, ‘pak zijn andere arm.’

Samen tilden ze Jamie op, en met hun vrije arm boven hun hoofd en dwars door de verzengende hitte volgden ze Mel die zich een weg door het puin baande.

Een luide knal deed de muren rondom hen schudden. ‘Alles staat op springen!’ riep Aidan. ‘We moeten hier vandaan. Nu!’

Ze versnelden hun pas en sleepten Jamie naar de uitgang. De open deur werd spookachtig verlicht door de eerste zonnestralen. Donkere rookwolken zweefden in de gouden gloed en de vlammen likten de randen van het zonlicht.

Zuurstofgebrek begon Aidan parten te spelen. Hij wankelde.

Waren ze op weg naar hun ontsnapping of naar hun dood?

Aidan sleepte Jamie over de drempel, terwijl het huis op zijn grondvesten trilde van weer een explosie. Die hem door elkaar schudde. En hen naar voren slingerde.

Naar het licht.

Naar de duisternis.

Met Jamies hand in de zijne geklemd.

Verschenen van Layla Reyne:

Vonkenregen

Vlammenzee

Door het vuur

De perfecte cocktail

E-book juli 2022

Oorspronkelijke titel *Barrel Proof*

Oorspronkelijke uitgever Carina Press

Copyright © 2017 by Layla Reyne

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Tjitske Zuiderbaan

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagillustratie Shutterstock, bewerking De Weijer Design

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6087 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6089 9

NUR 331/343

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veele-
voudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, mi-
crofilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.